

Ivan Albreht:

Fantazija o življenju.

Otrok toži:
V svet bi oči — pa ne smejo,
v svet bi želje — pa ne vejo,
kam in kako . . .

Vrag vabi:
Moja pot — glej, kak bela,
moja pot — kak vesela
vabi v nebo!

Starec plaka:
Šel sem. Zdaj — kako bi dalje?
Vsa pota mi sneg zapal je
in vrnitve ni.

V pristanu.

S hrepenenjem in zavistjo sem te ljubil.
Tigra dva, želeča plena,
moje so bile oči, žareče v ognju greha.
In še danes mi je težko
in še danes me je sram.

Glej oči: V njih žarenju je trpljenje,
bol, ki sem jo v blodnjah pil.

Pusti, da izplakam krivdo
na teh tvojih grudih belih,
daj, da ti oči poljubim,
ki Boga lepote v strahu nežnem
so molile, tajnost tvojo skrito veličino . . .

*Ko bi se pravi na Peterin
postali bi prava pernik*